

[Gustav Pedersen.]

samme Maade, som man vil gøre det i en stor Virksomhed, der gennem en længere Periode har arbejdet under stærkt stigende Likviditetsvanskeligheder. Det første, en samvittighedsfuld Ledelse i en saadan Situation vil gøre, vil jo være at faa udarbejdet ikke blot en nøgtern Status, men ogsaa et Driftsbudget rettet saa langt, at der kunde blive Sikkerhed for at komme saa vidt, at man kunde disponere uden at nøjes med at købe der, hvor man kunde faa Kredit, det vil altsaa sige, man maatte arbejde sig ud af alle de Forpligtelser, der hindrer Bevægelsesfriheden og dermed Muligheden for at handle paa de bedste Betingelser — og det vilde jo næppe være tænkeligt, at en Leder i en saadan Situation vilde tillade alle sine Medhjælpere enkeltvis at disponere, som det passede dem, uanset hvad der blev ødelagt.

Anderledes er Vilkaarene ikke for Samfundet i Dag, og Socialdemokratiet og den socialdemokratiske Regering er ikke gaaet ind i Arbejdet med Illusioner om, at vi nu omtrent skulde være over det værste. Jeg har nok ude paa Vælgermøderne været ude for den Paastand, at naar man fra Socialdemokratiets Side, i Modsætning til i 1945, var saa ivrig for at faa Regeringsmagten, skulde det skyldes, at Venstre i den mellem-liggende Tid havde faaet de værste Forhold af Vejen, og at man nu kunde regne med, at det hurtigt kunde gaa frem. Selv om vi ikke kendte selve Tallene, som vi kender dem i Dag, saa kendte vi Billedet, ikke alene under Valgkampen, men ogsaa før vi gik ud i Valgkampen. Vi har trods det krævet Ret til at danne Regering, men ikke i Haab om en Medborstid, og naar Socialdemokratiet fik Regeringen, saa skyldes det jo udelukkende, at Venstre ikke kunde skabe en Regeringsbasis.

Det er altsaa saadan, at Socialdemokratiet er den eneste Regeringsmulighed, og derfor maa vi ogsaa kunne vente et Samarbejde med det Minimum af Forstaaelse, der er nødvendig. Vi venter ikke, at vor Regering vil blive modtaget med Begejstring af vore Modstandere, vi venter ikke engang, at de skal undlade at udnytte de Vanskeligheder, Regeringen kommer ud for, til egen partipolitisk Fordel. Presseudtalelserne, som er fremkommet i Anledning af den højtærede Statsministers Programtale, var, for at bruge en Overskrift fra en af Artiklerne i „Aarhus Amtstidende“, som ventet. De indeholdt den let syrlige Mistænkksomhed med tilhørende Understregning af, at man dog havde

Ansvarsfølelse — og i øvrigt en afventende Indstilling.

Jeg tror, som sagt, ikke, Regeringen havde ventet det bedre, men jeg skal erkende, at jeg i hvert Fald ikke for mit eget Vedkommende havde ventet et saa urimeligt og saa usadvanligt Angreb som det, der blev sat ind fra konservativ Side mod det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen. Efter vor Opfattelse giver det Materiale, der er udsendt fra den parlamentariske Kommission, ikke nogen Berettigelse til at betragte det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen som uegnet til at være Minister, uanset hvilken Opfattelse man har af Begivenhederne den 8.—9. April. Jeg maa imidlertid tage denne Aktion som et Udtryk for en særlig stærk Vilje til at understrege Det konservative Folkepartis Selvstændighed, selv om jeg synes, at der havde været adskillige andre Omraader, der nok kunde have givet bedre Grund til at manifestere Selvstændigheden. Der er f. Eks. ingen Grund til at være forbavset over, at det har vakt Opmærksomhed, at Det konservative Folkeparti har været med til at danne en Valggruppe, hvis eneste synlige Resultat skulde være at sikre Formandskabet i de Udvalg, hvor Gruppen kan faa Flertal gennem Lodtrækning, for en Venstremand og oven i Købet en Venstremand, som Retsforbundet udpeger. Denne Alliance er ogsaa bemærkelsesværdig, naar man ser den paa Baggrund af de mange Paastande om, at Socialdemokratiet skulde være afhængigt af Kommunisterne. Man faar Indtrykket af, at det, man ønskede, var at bringe Socialdemokratiet i den Situation, at det skulde vælge mellem at miste Ledelsen i Udvalgsarbejdet, der jo betyder saa overordentlig meget for en Regering, eller at indtræde i Valggruppe med Kommunisterne. Man var klar over, at hvis Socialdemokratiet undlod at søge en Alliance med Kommunisterne, kom Partiet i den Situation, at Kommunisterne blev gjort til Martyrer, og saa var man jo helt sikker paa, at det var Socialdemokratiet, der skulde have Lussingerne i den Anledning.

Hvis Socialdemokratiet imidlertid havde valgt den anden Vej, at gaa i Valggruppe med Kommunisterne, er der ingen Tvivl om, at saa vilde denne Alliance være blevet benyttet som Paaskud til at unddrage Regeringen det nødvendige Samarbejde med Paastand om, at vi var bundet til Kommunisterne. Jeg føler mig i hvert Fald overbevist om, at man fra konservativ eller Venstres Side i høj Grad vilde have prøvet paa at genere Det radikale Venstres Muligheder